

en saadan klar Udtalelse havde der været en Beroligelse. Til at fremkalde den, sigter min Forespørgsel, hvortil jeg har en yderligere Anledning i den Omstændighed, at der er et Ud-sagn af et andet af Ministeriets Meddelelser, som synes at antyde en falsk og urigtig Fortolkning af disse Ord i Grundlovens Indledning (Hør!). Da der nemlig i Landstinget var Tale om, at Drettelsen af det Geheime-Statsraad maaskee ikke ganske stemmede med Grundlovens Forskrifter — et Spørgsmaal, paa hvis Realitet jeg iøvrigt ikke her skal indlade mig —, saa sagde Indenrigsministeren og Kultusministeren — det findes i Landstingstidenden Pag. 1975 — som følger: „Jeg skal dertil tillade mig at føie en Henviisning til Intimationen, hvor Hans Majestæt, inden han skred til at sanctionere Grundloven, efter at han havde sagt, at den havde været ham forelagt, lagde til, at Alt, hvad der vedkom Ordningen af Slesvigs Stilling, beroer indtil efter Freden, og derved forbeholder sig sin suveræne Magt til at afgjøre de Spørgsmaal, som vedrøre Slesvigs Stilling, hvilket de senere Forhold have udstrakt meget“ (Hør!). Og dette anføres som nedslaaende en Indvending, der var bleven gjort om, at Drettelsen af det Geheime-Statsraad ikke ganske stemmede med Grundlovens Forskrifter. Altsaa siger jeg: der er Grund til at stille den af mig nu gjorte Forespørgsel til Ministeriet, hvorpaa jeg vil ønske og haabe, nu at faae et klart, reent og bestemt Svar, som ikke lader nogen Tvivl tilbage om Ministeriets Opfattelse af Grundlovens Forbehold (Hør!).

Finansministeren: Da Premierministeren, skjøndt tilstedeværende, er saa forfølet, at han frygter ikke at kunne gjøre sig tilstrækkeligt forstaaelig, skal jeg tillade mig paa hans Vegne at meddele følgende Svar fra Statsraadet, idet jeg iøvrigt ikke for Diebliffet skal gaae ind paa nogen nærmere Omhandling af det Foredrag, hvormed den ærede Forespørgger ledsagede sin Forespørgsel, men indskrænke mig til selve Forespørgslen, som den er stillet. Statsraadets Svar lyder saaledes:

Det af Hans Majestæt Kongen, ved af fri Kongelig Magtfuldkommenhed at give Grund-

loven, tagne Forbehold hjemler efter Statsraadets Foræntning ikke Regjeringen Ret til paa anden Maade, end i Overensstemmelse med Grundlovens § 100, at bevirke nogen Forandring af samme, og altsaa heller ikke saadanne Forandringer, der blive nødvendige til Fuldbgyrdelsen af den i den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar d. A. tilkjendegivne Hensigt, at tilveiebringe en for hele Monarchiet fælles Forfatning for de fælles Anliggender.

Monrad: Med dette Svar maa jeg for mit Vedkommende fortiden erklære mig tilfreds.

Grundtvig: Idet jeg tager Ordet til Fortættelse af den nærværende Forespørgsel om Ministeriets Tanke og Hensigt i Henseende til Slesvig og Grundloven, maa jeg ærligt beskjende, at saavel Forespørgslen idag som Forespørgslerne i det Hele ved denne Leilighed ikke have forekommet mig enten betimelige eller hensigtsmæssige, da jo deels Diebliffet er kostbart, og jeg deels ikke har kunnet indsee, at Rigsdagen efter Kundgjørelsen havde synderlig Grund til at drage Ministeriets Hensigt og Tanke i Tvivl, men kun Grund til at fæste sin hele Opmærksomhed paa dets Handlinger, og at paatale den første og om muligen forebygge den anden Handling. Jeg skal imidlertid, saavidt muligt, indskrænke mig til den foreliggende Forespørgsel, men naturligvis i den Mening og Retning og Skarphed, som jeg troer den maatte have, naar den skulde kunne bringe Ministeriets Tanke og Hensigt i dette Stykke endnu klarere for Dagen, end det er skeet. Jeg har nemlig aldeles ikke tvivlet, og tvivler heller ikke nu om, at jo Ministeriet ligesaavel som Rigsdagen indseer den himmelvide Forskjel, der er imellem, at der i Indledningen til Grundloven siges, at Ordningen af de slesvigiske Sager skal beroe, indtil Freden er sluttet, og hvis der havde staaet, at Ordningen af Slesvig skal beroe paa Fredens Afslutning. Det var jo kun i det sidste Tilfælde, at Ministeriet kunde troe sig berettiget til uden Rigsdagens Samtykke at opgive, end sige frastrive sig og Riget, den i Grundloven hjemlede Forbindelse mellem Danmark og Slesvig. Jeg tvivler i det Hele taget slet ikke paa, at Ministeriet jo ligesaavel som Rigsdagen indseer, at, naar Alt, hvad der kaldes det hele danske Monarchie, skal